

Vrchařská koruna pražská 2017

Ráno jsem rozlepil víčka, očima prohmatal právě začínající den a hned jsem věděl. Jsou dny, kdy to nejde, a jsou dny, kdy by to jít mohlo. Dneska je den kdy to určitě půjde. Dneska otevřu dveře komnaty zatím nepoznané. Dnes se vydám pokořit Vrchařskou korunu pražskou.

Vrchařskou korunu pražskou získá každý cyklista, který v daném období zdolá na kole všech dvacet předem daných vrcholů. Na vrcholu se jako důkaz vyfotí a pak všech dvacet fotografií zašle pořadatelům. O pořadí bude rozhodovat datum a čas odeslání fotek. Vrchařská koruna pražská se letos jede poprvé. Všechny kopce se tyčí za humny našeho obyváků, byl by hřích se nezúčastnit. O motivaci mám postaráno. Když to zvládnou nonstop, je velká šance, že se stanu historicky prvním držitelem. Jeden háček to ale má. Musím zvládnout ujet 360 kilometrů, které jednotlivé vrcholy spojují. Není se třeba bát, je to jen otázka psychologického pohledu. 360 kilometrů v kuse je ohromná porce. Člověk se na to ale musí dívat jinak. Pěkně kopec po kopci. Nejprve zdolám první, pak druhý, pak třetí. Kopců je jen dvacet a to už tak ohromná porce není. S chutí do toho a půl je hotovo. A když už budu v půlce, tak ten zbývající kousek nějak přežiji. A nebo ne?

1.4.2017, sobota – Výpravu začínám v 8:20 hodin na návsi v obci Rovné. Prvním povinným vrchole je bájná hora Říp, která se zvedá v těsném sousedství. Je to trošku paradox. Na Vrchařskou korunu pražskou, kde mě čeká dvacet kopců a převýšení přes 6000 metrů startuji v obci s názvem Rovné. S ohledem na dnešní datum je to celkem slušný apríl.

Silnička se zvolna zvedá alejí topolů. Říp se blíží. Závěrečné stoupání od konce aleje k vrcholu je dlouhé asi 850 metrů, výškový rozdíl 140 metrů. V nejstrmějším úseku má stoupání 28%. Lehké převody se točí. Stezku tvoří čedičové kameny a zbytky hrubého asfaltu. Nejprudší úsek je vybetonovaný s příčnými prolisy. Náročnost stoupání zaručena. Vyjet na Říp je taková malá cyklistická maturita, která dělí cyklisty na tři základní kategorie. Na ty, kteří Říp vyjeli. Na ty, kteří Říp nevyjeli. A na ty, kteří to ani nezkusili. Na vrcholu jsem za deset minut. Ostrá rozsvička na úvod. Takhle zběsile už dneska určitě nepojedu. Říp dosahuje nadmořské výšky 455 metrů. Podle legendy na vrchol vylezl Praotec Čech, rozhlédl se a hned měl jasno, že dál už se trmácet nebude. On na Řípu tehdy svou pouť skončil. Ta moje tady teprve začíná. Když sem Praotec tehdy lezl, nacházel se prý vrchol hory o kilometr výš než nyní. Za jeho dnešní nízkou výšku může zvětrávání. Na vrcholu ani noha. Ráno příjemně svěží. Den má být podle předpovědi hodně jarní. Mám se na co těšit. Do cíle zbývá posledních 19 kopců. Takže vzhůru dolů a hurá na další vrchol.

První vesnicí na trase je Vražkov. Tahle vesnička pro mě bude motivací, až mi dojdou síly a budu se cítit bídě. V tu chvíli si řeknu „Teď do toho kamaráde vraž kov,“ a statečně pojedu dál. Na jedenáctém kilometru v obci Bříza jsem potupen. Prohnal se kolem mne borec na prastarém silničním kole značky Favorit. Závodní říditka berany extravagantně přetočená vzhůru. Kolo vrže na dálku. Borec má na nohou pantofle, pravou ruku v sádře a volnými prsty v ní svírá nenačaté balení cukru krystal. Peláší vpřed neuvěřitelně rychle, ztěžka oddechuje. Mizí mi v dáli. Prostě mi to natřel. Chvilí jsem přemýšlel, k čemu veze ten cukr. Už to vím. Až mu dojde energie, a to bude brzy, balení načne, všechen cukr do sebe nasype a poletí znovu vpřed jako raketa. Ano, přesně takhle to určitě bude.

Modrá obloha, svěží větřík v zádech, slastná pohoda. Vesničky se pozvolna probouzejí. Poklidné sobotní dopoledne. Někdo krásí zahrádku, jiný luxuje vnitřek automobilu, babička s nákupem se vrací z konzumu a já si to kravím na kole vpřed. Ranní cyklistika nemá chybičku. Silničky jsou opuštěné, krajina rovinatá, výhledy daleké. Všechno kolem se zelená. Na jaře

život začíná. Čechy krásné, Čechy mé. Praotec Čech udělal dobře, že se už nehnal nikam dál. Pozvolna nenásilně stále nabírám nadmořskou výšku. Přivítal mě sluncem zalitý les až jsem z toho radostí hles. Nádhera se snoubí s ještě větší nádherou. Dnešní první dubnový den bych pocitově zařadil někam na konec května. Počasí je ideální.

V jedenáct dopoledne po 55 kilometrech jízdy přijíždím na druhý vrchol, kterým je Džbán s nadmořskou výškou 535 metrů. O nějakém vrcholu se ale mluvit nedá. Džbán je jen bezbolestným nejvyšším bodem rozlehlé náhorní roviny. Výjezd na tenhle vrchol bych popsala termínem „zadarmo.“

Řítím se ve sjezdu serpentínami, očima hltám sluncem zalitou krajinu a jasně cítím vítr pod helmou. Cyklistika je krásná záležitost. Projíždím Krušovicemi, obcí pivu zaslíbené. „Bud' jsi král nebo ne,“ upoutal mě nápis nad vjezdem do zdejšího pivovaru. Když Vrchařskou korunu pražskou dokončím nonstop, budu král a na počest i nějaké to pivo polknu. „Dám si krůšo, ať je vzrůšo.“ Silnička mě vyplivla na panelovou cestu a ta mě předhodila do terénu. Lesní stoupání je podmáčené, strmé. Dech se krátí. Začínám se potit. Nevadí. Cyklistika bez potu, to je jako růže bez trní, jako Křemílek bez Vochomůrky, jako Mama Kami bez pořádné zadnice. Potím se ve stoupání na třetí vrchol, kterým je Louštín s nadmořskou výškou 537 metrů. Je 11:38 hodin, mám najeto 64 kilometrů.

Louštín je nejvyšším bodem okresu Rakovník a nejvyšším kopcem přírodní rezervace Džbán s krásným výhledem na lesy Křivoklátska. Kdysi tady stávalo pravěké hradiště dnes je tady výletní altánek a v něm turista s velkou jízvou nad levým obočím. Prosím ho, jestli by mě mohl vyfotografovat. Souhlasně přikyvuje a hned přechází na tykání. „Jedeš nějaký závod jo? Potřebuješ zdokumentovat kontrolní bod?“ Živě se zajímá. Rád odpovídám. Vypadá nadšeně. „Ty jsi moje krevní skupina! Ty jsi stejný pošuk jako já! Já mám takovýhle akce taky rád!“

Když Louštín lesem opouštím, mám nad čím přemýšlet. Jak přišel na to, že mám takovýhle akce rád? Mýlí se. Vždycky když nějakou bláznivinu dokončím, říkám si následující tři dny, že už nikdy. Jenže pak to všechno nějak vyšumí a já začínám vyhlížet další výzvu. Já takovýhle akce nemám rád. Jsem na nich závislý! Hlavně na tom pocitu těsně po dokončení.

Třetím vrcholem v pořadí je Vinařická hůrka s nadmořskou výškou 413 metrů. S tímhle kopcem kamarádi nejsme. Nemáme se rádi. Panuje mezi námi stav nevyhlášené války. Na vrcholu už jsem několikrát byl. Nikdy mě tam nečekalo nic příjemného a vždycky to bolelo. Řekl jsem si, že na Vinařickou hůrku už nikdy nepojedu. Dnes musím. Jsem zvědav, co mě tam čeká.

Nástup je ostrý. Škrábu se pěšinou vzhůru napříč vrstevnicemi. Popostrčím kolo, zabrzdím, popolezu já. Otrů pot. Popostrčím kolo, zabrzdím, popolezu já. Dávám bacha, abych o nějaký trn nepíchnul duši. Jinak se ke mně Vinařická hůrka chová vlídně. Vítá mě jarem. Ne tedy, že by na mě stříkala populární mycí prostředek na nádobí. Vítá mě jarem ve smyslu ročního období. Všechno kolem se zelená a pučí. Příjemné pohlazení na duši. Že by vstřícný krok na usmíření? Nebo je to jen nějaká lest? Jsem ve stěhu. Už vidím vrchol. Dotlačil jsem na skalní hranu. Ha! Tudy cesta nevede. Musím to zkusit jinudy. Pěšinka je úzká sevřená z obou stran křovím. Jeden se sotva protáhne a najednou proti mně stojí velký černý pes. On chce po pěšině dolů, já nahoru. Oba naráz se nevejdeme. Říká se, že moudřejší ustoupí. Ani jeden z nás nechce být moudřejší. Co teď? Mám zaútočit jako první? Pes si zálibně prohlíží moje nohy. Mám kolo připravené jako štít. Čas se vleče. Panuje ticho. Ticho před bouří? Ozývá se vzdálený pískot. Přibíhá panička. Chytá psa kolem krku a táhne ho pěšinou zpátky vzhůru. Takže se vlastně vůbec nic nestalo. A já, nebojsa, jsem vlastně vůbec neměl nahnáno.

Při tomto setkání se mi v hlavě vybavila vzpomínka dva roky stará. Stalo se to nedaleko odtud. Pěšina úzká akorát tak na kolo. Z jedné strany ohrada, z druhé neprostupné křoví. A najednou se proti mně vyřítíl kůň. Nemá cenu zmiňovat, že byl velký, protože všechny koně

jsou velcí. "Ty krávo," lekl jsem se a zabrzdil až brzdy hlasitě zakvíkaly. Kvíkový zvuk koně polekal. Postavil se na zadní a chvíli vypadal jako oživlé logo od Ferrari. Pak se vrátil na všechny čtyři. Mám pocit, že si nozdrami odfrknul a bojovně zahrabal kopytem jako v kreslené pohádce. A pak zůstal stát šikmo přes pěšinu. Mluvil jsem na něj, aby se nebál a uhnul, ale vůbec nereagoval. A tak jsme tam tak stáli a koukali na sebe a když už mi začínala být zima, přiběhla nějaká paní a zadýchaně spustila. "Co tady blbneš ty pitomče!" Chvíli jsem přemýšlel, komu z nás to patří. A pak jsem pochopil. "Nezlobte se, omlouvám se," řekla trochu provinile, chytla koně kolem krku a já mohl pokračovat v jízdě.

Nebo další setkání. Jedu si tak už druhý den v kuse na kole. Najednou na silnici leží zelenožlutý had. Ohromná exotika. Zvědavě jsem zastavil kolo. V tom se had bojovně vztyčil a s varovným syčením se začal plazit po asfaltu ke mně. Už jsem chtěl vzít nohy na ramena. Jenže pak se mi smysly vrátily a já si uvědomil, že had přede mnou je usychající list kukuřice. Větrík si s ním pohrává, a jak ho posunuje po silnici směrem ke mně, tak syčí. Začal jsem se smát. Člověk nemusí mít zrovna vyhulenou hlavu žádnou drogou, aby zažil příběhy neuvěřitelné.

Podářilo se. Na vrcholu Vinařické hůrky jsem osm minut po třinácté hodině. Mám najeto 89 kilometrů. Vlajčky na vrcholovém stožáru vesele plápolají ve větru jako někde v Tibetu. Několik rodin tady piknikuje. Slunce svítí, atmosféra příjemně lenivá. Musím pokračovat dál, abych kouzlu okamžiku nepodleh. Když Vinařickou hůrku v sedle kola opouštím, mám v sobě pocit, že už nejsme nepřátelé.

*Nádherný je ten náš svět
Na Vinařické hůrce pučí květ
Na tu krásu bych mohl ódy pět
Ale nemohu, už musím jet*

S výrazem klidným, odhodláním kladným projíždím Kladnem a mířím za dalším kopcem. Krajina se směje na mě. Já se směji na krajinu. Je to fajn, fajn, fajn, je to fajn, fajnový. Člověk je od přírody tvor společenský, veselý a rád se druží. Mířím na kopec, který by mohl být adeptem na Nejveselejší kopec České republiky. Jmenuje se Veselov a nachází v těsném sousedství obce Družec. Stoupání krátké nenáročné. Nadmořská výška je 429 metrů a dle informační cedule na vrcholu to tady měl rád i Jára Cimrman. Mám najeto rovných 100 kilometrů a jsem pět a půl hodiny na cestě.

Pět vrcholů je úspěšně za mnou. Zatím nic dramatického. Cítím se dobře. Vědecké výzkumy prokázaly, že provozování cyklistiky na jakékoliv zátěžové úrovni snižuje riziko onemocnění diabetem, předchází problémům s nadváhou a rovněž zvyšuje odolnost proti depresi. Jedním dechem je třeba dodat, že při cyklistice se nestárne. I z tohoto pohledu je vhodné cyklistiku provozovat. Když projedu zbývajících patnáct vrcholů na jeden zátah, vrátím se domů mladší, než když jsem vyrážel. A to má svou logiku. Za tím si stojím. Ale pozor! Nesmím jet moc rychle, abych se domů nevrátil jako batole. Je to podobné, jako ve filmu Což takhle dát si špenát.

Šestý vrchol se nachází nedaleko, pět kilometrů odtud. Spíš po rovině než do kopce. Jedná se o druhý nejvyšší bod okresu Kladno a kožu ze mne rozhodně nesesdře i když se jmenuje Kožova hora. Nadmořská výška 456 metrů. Na vrcholu je restaurace s rozhlednou. Kdysi jsme tady měli maturitní večírek a byla to taková jízda, že ani nevím, jestli tam s námi byla třídní profesorka nebo ne. Na vrcholu jsem ve 14:14 hod. Chvatně do sebe klopím půllitr kofoly a spěchám dál. Jsem ve stavu, kdy si myslím, že každá vteřina se počítá. Však ono mě to brzy přejde.

Letím rovinatým krajem, slunce mu dodává lesku. Chvíli silnička, chvíli polňačka. Kilometry utěšeně přibývají. Chvíli hladce, chvíli obratce. Pak jsem překročil všechny prahy

zvolna začal pronikat do staré dobré matičky Prahy. Nejprve nenápadně pěšinou podél rybníka. Pak mě obklíčila změť ulic a pohltil labyrint křižovatek. Ruzyňská věznice. Les semaforů. Zápach výfukových plynů. Kolony aut. Křivolaká dlažba. Tramvajové ostrůvky. Lomoz velkoměsta. Jedu Vrchařskou korunu pražskou a sedmý vrchol je jejím symbolem. Mírím na Pražský hrad, mimochodem největší hradní areál na světě. Již od devátého století slouží jako sídlo českých knížat, králů a prezidentů. Pořadatelé udávají nadmořskou výšku 257 metrů. U brány hlídané vojenskou stráží slézám z kola v 15:34 hodin. Mám najeto 130 kilometrů.

Všude kolem bzučí hlučná cizinstina. Turistů přetlak. Plejáda národností, vzhledů, modních výstřelků i zjevů. Dokonalý mix, všechny příchuti. Nestíhám všechno vnímat. Oči mi v té záplavě plavou. Bohužel, projet se téměř nedá. Někteří mi s úsměvem uhýbají. Jiní si myslí, že jim patří svět. Hostinec U dvou slunců. Malostranské náměstí. Dav turistů se zatajeným dechem sleduje živou stříbrnou sochu, kterak se nehýbe. Když se pohne, davem to zašumí, fotoaparáty zacvakají a zase vše ztichne, jelikož se socha zase přestala hýbat. Prodírám se opatrně vpřed. Intimní tlačení těla na tělo. O kus dál stojí pro změnu nehybná socha vybarvená do zlata. Se zatajeným dechem ji pozoruje ještě větší dav turistů. Socha se pohnula. „Óóóóhhyjééé,“ ozvalo se z davu obdivně. A pak se ulička ucpala úplně. Je vedro, je dusno. Nos cítí nejrůznější vůně. Zápach potu jako v hokejové šatně. Tlačení graduje. Vystoupení má kouzelník. Hradba turistů neprostopupná. Nezbývá než počkat, až kouzelník své číslo dokončí. Potlesk. Minuta, dvě se nic neděje. Poté se v celistvé hradbě lidských těl objevují drobné trhlinky. Využívám momentu překvapení a hbitě se protahuji vpřed. Karlův most z taktických důvodů vynechávám. Dnes se v Praze konal Pražský půlmaraton. Ani nevím, kdo vyhrál. Mánesův most přes Vltavu je ucpáný. Pořadatelé odvázejí zbytky kovových zátarasů. Čas se vleče. Kilometry nepřibývají. S nadhledem lidožrouta myslím na pořadatele. V puse se mi zbíhají sliny.

Koňské spřežení hlasitě klape po dlažbě, vleče výletní valník plný turistů. Koňské kobližky na cestě. Staroměstské náměstí. A znovu davy turistů. Hudba vyhrává na pódiu. Prašná brána mě vítá. Chci z Prahy pryč. Nejdřív ale musím na osmý vrchol, kterým je pražský Vítkov.

Vítkov má nadmořskou výšku 270 metrů a je jakousi hranicí mezi Karlínem a Žižkovem. V roce 1420 tady vojsko Jana Žižky slavně zvítězilo nad křižáky. Snad proto se na vrcholu nachází bronzová jezdecká socha Jana Žižky z Trocnova, která patří mezi největší jezdecké sochy na světě. Mírím k ní nejkratší cestou pěšky po schodech. Na prostranství před sochou je na duben až ohromující vedro. Někteří turisté se sluní do půli těla. Jiní se slastně schovávají ve stínu. Ze mě se pot jenom řine. Cítím se přehřátý. Před sochou se fotím pro jistotu vleže. Na dlažbě po mě zůstává vlhký flek. Jsou čtyři hodiny odpoledne.

Dál kličkuji ulicemi Prahy, hlavním tahům se vyhýbám. V těsné blízkosti mívám nejvyšší stavbu Prahy, Žižkovskou televizní věž vysokou 216 metrů. Občas snáším nebo vynáším kolo po schodech, abych vzápětí zjistil, že se to dá pohodlně objet. Věznice Pankrác. Budova české televize. Praha je jedna velká hornatina. Na začátku mě vítala Bílá hora, teď přejíždím Kavčí hory. Občas zahlédnu chodce, co má na nohou pohory.

Ruch velkoměsta slábne. Klesám do údolí Vltavy. Na asfaltové stezce podél řeky to žije. Provoz jako na dálnici. Běžci i pěší. Artista na jednokolce. Lidé na kolech, koloběžkách, kolečkových bruslích. Dokonce chlápek na lyžích, kolečkových samozřejmě. Směs této pojízdné hmoty mě vstřebala. Kličkuji vpřed. Prahu nechávám definitivně za zády. Panečku já se mám. Po Praze jsem ujel celých třicet kilometrů.

Obzor je zakončen lesem, nad kterým se tyčí zdaleka viditelný televizní vysílač Cukrák. K němu mířím. Jedná se o devátý povinný kopec na trase. Po dlouhé době jsem opustil asfalt a odbočil na lesní pěšinu. Obklopilo mě ticho a klid přírodního parku Hřebeny. Vrchol Cukrák dosahuje nadmořské výšky 411 metrů a co do názvu může směle kandidovat na nejsladší kopec České republiky. No řekněte sami. CUKRÁK, nezní to sladce? Kdo by téhle laskomině

odolal! Na vrcholu jsem v 18:16 hodin. Najeto mám 162 kilometrů. Budova vysílače je vysoká 195 metrů. Při pohledu na její tvar jsem si vzpomněl na vousatý hit Věry Špinarové. „Raketou na Mars poletíme zas...“ Připomíná mi kosmickou raketu.

Projíždím obcí Jíloviště. Pociťuji první krizi. Místo zadku mám pařeniště. Jsem unavený. Cítím se otupělý. Cyklistika už mě moc nebaví. Večer se blíží. Čeká mě noc. Jsem psychicky nahlodán a psychika je velmi důležitá. Má vliv na naše myšlení přičemž naše myšlenky dokáží měnit chování buněk a tělo je displej, který ukazuje chyby v našem myšlení. Za psychické rozpoložení si každý člověk může sám. Nikdy nelze oddělit myšlenku související emoce. Je přece rozdíl, jestli si řeknete, že do cíle zbývá ještě jedenáct kopců. Nebo jestli řeknete, že do cíle zbývá už jenom jedenáct kopců. Člověk nesmí mít černé myšlenky, nesmí se jich bát. musí je vytěsnit z hlavy. Když se jich bude bát, bude do nich posílat ještě více energie a bude je posilovat. Nejlépe to asi vystihuje staré indiánské přísloví. „V každém člověku žijí dva vlci. Zvítězí ten, kterého budete víc krmit.“ Nesmím myslet na to, že vzdám. Musím myslet na to, že dokončím. Energie myšlenky dokáže být neuvěřitelně silná. Naštěstí přichází dlouhý sjezd do údolí řeky Berounky. Tělu se dostává chvíle odpočinku.

Letem jsem se prohnal obcí Lety a už se mořím stoupáním na Mořinu. Vítá mě Chráněná krajinná oblast Český kras, což je území plné českých krás. Čeká mě velmi členitý reliéf. Na rovinu říkám, že mě žádná rovina nečeká. Kopců spousta. Většina údolí mezi nimi má až kaňonovitý ráz. Soumrak zaklepal na dveře a já spatřil Ameriku. Nemám halucinace ani jsem neemigroval. Velká Amerika je vápencový lom dlouhý 800, široký 200 a hluboký sto metrů. Někdy bývá nazýván český Grand Canyon. Na jeho dně se nacházejí dvě jezírka s průzračnou vodou. Lom vypadá velmi exoticky. V minulosti se zde natáčel film Limonádový Joe. Na chvíli jsem se pokochal pohledem, žaludek zaplnil banánem a s pocitem, že krize odezněla mířím za dalším dobrodružstvím.

Silnička kopíruje říčku Lodenice. Z obou stran je sevřená strmými skalními stěnami. Krásný kout trasy. Vesnička Svatý Jan pod Skalou schoulená pod vysokým skalním ostrohem působí až mystickým dojmem. Když tlačím kolo lesem po žluté turistické stezce vzhůru, mystické pocity mi jsou úplně ukradené. Rozsvěcuji čelovku, abych viděl na cestu. Noční putování začíná.

Desátým vrcholem v pořadí je rozhledna Lhotka u Berouna. Nadmořská výška 462 metrů. Jedná se o první vrchol na trase, na kterém jsem ještě nikdy nebyl. Hodiny ukazují půl deváté večer. Mám najeto 193 kilometrů. Je vědecky dokázáno, že neexistuje větší nebo menší půlka. Půlky jsou vždy stejné. S tím musí souhlasit úplně každý. Výborně! Mě teď zbývá do cíle ta menší, ale náročnější půlka. Do cíle mi zbývá nějakých 170 kilometrů, jízda v noci a za chladného svítání. Navíc kopce přede mnou jsou ostřejšího kalibru než ty dosavadní.

Znovu klesám do údolí Berounky, vítá mě chlad. Mám žízeň a hlad. V Hýskově využívám otevřené večerky a nakupuji zásoby na noční dobrodružství. Na sebe přihazuji druhou vrstvu oblečení. Za chvíli mě čeká stoupání od Berounky, něco mi říká, že se budu potit. Instinkt nezklamal. Serpentina obcí Zdejcina jsou výživné.

Obklopila mě regulérní tma. Čelovka svítí. Díry na cestě jsou nepříjemně hluboké. Nestačím se vyhýbat všem. Noční obloha nad hlavou se leskne hvězdami. Na obzoru se tiše blýská. Asi tam někde v té dáli řádí bouřka. Obklopil mě les. Tupě sleduji kužel čelovky, abych nevymetl každou díru. Stejně mám pocit, že každou díru vymetu. Nejede mi to. Cítím se nevrle. Zažívám krušné chvílky a vím proč. Mířím na vrchol, který může být směle považován za nejkrušnější horu České republiky.

Za sedmero horami, za sedmero řekami, na severozápadní straně našeho Půlnočního království se rozprostírají Krušné hory. Všechny tamní vrcholy jsou krušné. To víme. Ovšem jen jedna jediná hora v celé České republice je ta pravá Krušná hora. Paradoxně neleží v Krušných horách. Dosahuje nadmořské výšky 609 metrů, je nejvyšším bodem Hudlické vrchoviny a jmenuje se skutečně Krušná hora. Je jedenáctým vrcholem, na který mířím. Na

vrcholu u rozhledny Máminka jsem ve 22:30 hodin. V nohách 213 kilometrů. Není to tak dávno, co jsem Krušnou horu navštívil ve dne. V noci je situace jiná. Les vůbec nepůsobí důvěryhodným dojmem. Odněkud se nese houkání sovy. Až mi naskočila husí kůže. Za každým stromem očekávám skrytého loupežníka. Cítím se opuštěně. Do civilizace daleko. Chvilí mi trvá, než si na samotu v nočním lese zvyknu.

Navigace se zasekla. Mapka v ní se přestala posunovat. Co to znamená? Co se stalo? Bez navigace nemůžu pokračovat dál. Vypínám ji a zapínám. Strašně dlouho se načítá. Nakonec naskočila ale nestandardně. Na displeji nevidím mapku ale jen žlutý podklad s vyznačenou trasou. Není se podle čeho v mapce orientovat. Jedu dál a snažím se držet čáry značící mojí trasu. Klesám podmáčenou loukou. Po pravé straně neprostupné křoví. Louka se stáčí vlevo, křoví rovněž. Dojel jsem ke včelím úlům. Podle navigace bych měl pokračovat rovně. Jenže rovně není kudy. Došlo mi, že jedu sice dobře, ale špatným směrem. Musím se podmáčenou loukou vrátit zpátky až na nejbližší rozcestí. Asi jsem přehlédnul odbočku. Nejrady bych tlačil pěšky, ale to bych měl mokro v botách. Praktičtější bude rvát to silou zpátky v sedle kola. Na křižovatce vyndávám z navigace baterie a zase je tam vracím. Čekám co se stane. Chvilí napětí. Sláva! Navigace naskočila, i s mapkou. Odbyla půlnoc. Mám najeto rovných 230 kilometrů.

2.4.2017, neděle – Nekonečně dlouhá jízda lesem. Úzká silnička vede rovně bez jediné zatáčky. Okolní krajina se nemění, pořád tajemné Brdy, pořád noční les. Člověk má pocit, že stojí na místě. Nuda a chladno. Kabát je na zimu dobrý. „Stejně tak trochu nuda a zima byla v lese.....“ Kabát sebou nemám. Chce se mi neodolatelně spát. V sedle kola se motám ze strany na stranu. Oči sotva udržím otevřené. Slézám z kola. Předloktí levé ruky pokládám na sedlo. Pravou rukou přidržuji řídítka. Hlavu opírám o předloktí levé ruky. Jen na chvíli zavřu oči. Je to mžik. Nohy se mi podlomily a já málem upadl na zem. Oči nesmím zavřít ani na okamžik. Musím pokračovat dál. Motám se silničkou střídavě v sedle a pěšky. Silnička je taneční parket, motám se po něm jako na nějaké venkovské zábavě. „.....no a tak vás tu vítám na mysliveckým plese.“ Kabát mám alespoň v hlavě. Mířím na nejvyšší horu Vrchařské koruny pražské. Mám pocit, že víc jdu než jedu. Mám pocit, že víc stojím než jdu. Mám pocit, že se tam nikdy nedostanu. Nejvyšším vrcholem Vrchařské koruny je Písek s nadmořskou výškou 691 metrů. Musím se tam dostat. „Korálky místo vočí, má duše raduje se, holky se kolem točí, né jak v tom blbým lese....“ Zaznamenávám první lehké záchvěvy preludů z únavy a nevyspaní.

Jedu, tlačím, pospávám a pomaličku si to šněruji lesem na jeden z nejprominentnějších vrcholů ve východních Brdech. Hlavu obšťastňuje tématický text písně skupiny Kabát. „Zajdu na mysliveckej ples, voní tam rum a zelená, smrky a borovice, nabitý brokovnice, v tombole hlava z jelena....“ Najednou se přede mnou vynořil z noční tmy plot obehnaný ostnatým drátem. Noční mise splněna. Písek dobyt. Mám v nohách 242 kilometrů. Je hodina a půl po půlnoci. Na vrcholu je umístěn radar Řízení letového provozu České republiky. Proto ten zákaz vstupu. Vrchol mě probral. Touhu po spánku jsem alespoň na čas přemohl. Však ona se zase vrátí, až to budu nejméně očekávat. Můžu říci, že touha po spánku je pěkná svině?

Noční krajina má svoje tajemno, svoje kouzlo. Jízda v noci je něco úplně jiného než jízda ve dne. Noční cyklistiku miluji. To ticho, klid, pohoda, ale taky zima, tma, únava, vyčerpání. Do prdele, že se na tu noční cyklistiku nevykašlu. Lidské pocity jsou velmi pomíjivé. Mění se podle okolností ještě rychleji než barva chameleona.

Šlapu tupě lesem. Únava znovu útočí. Cesta se mění ve stezku, stezka v pěšinku a pěšinku nečekaně vstřebal les. Přede mnou jen stromy, křoví, ulámané větve, občas padlý kmen. Rázem jsem se probral z letargie. Oči navrch hlavy. Zabloudit sám v noci v Brdech, to jsem si vždycky přál. Navigace zase nefunguje. Zatracené Brdy. Měním baterky. Navigace se nekonečně dlouho načítá. Nevím kudy dál. Pomalu klopýtám přes větve pěšky rovně, protože

bych měl jet rovně, ale po cestě. Jenže cesta tady není. Najednou se ozval dusot a praskání větví. Jsem tak unavený, že jsem se ani nepolekal. Vyplašil jsem stádo čehosi. Srnky? Divoká prasata? Nevím. Žádné stádo nevidím, jen slyším. Je to hukot. Mám pocit že se stěhuje polovina lesa. Podle zvuků se stádo vzdaluje a to mě uklidňuje. Na lov divokých prasat totiž nejsem vybaven. Jsem absolutně probuzen. Navigace konečně naskočila. Správná cesta se nachází asi dvě stě metrů ode mne vpravo.

Třináctým vrcholem je Studený vrch, nadmořská výška 660 metrů. Od roku 1940 zde stojí zděná sedmiboká měřická věž v dnešních časech sloužící jako rozhledna. Finální stoupání lesem tlačím pěšky. Blíží se třetí hodina ranní. Slyším hlasy. Skutečnost nebo halucinace? Skutečnost. Na vrcholu se někdo ohřívá u ohničku. Dva muži a jedna žena. Můj příjezd je dokonale překvapil. Nedivím se. Kdo by uprostřed brdských lesů očekával ve tři ráno osamoceneného cyklistu. „Pojď se ohřát,“ lákají mě. „Děkuji, nechci.“ „Chceš burta?“ „Děkuji nechci.“ „Chceš pivo?“ Na chvíli jsem se zamyslel. „Děkuji, nechci.“ Vyzvídají, co to tady jako vlastně dělám. V kostce jim popisují moji anabázi. „Odstartoval jsem na Řípu a cíl mám u Lipanské mohyly.“ „Cože, ty jedeš na Lipno? Máš můj obdiv.“ „Nejedu na Lipno, jedu do Lipan!“ „To nevádí. Stejně máš můj obdiv!“ „A to se sám v noci v lese nebojíš?“ Vložila se do rozhovoru žena. „No trošku bojím.“ „Kluci ten je nákej divnej,“ obrátila se na kumpány od ohně. „Tak se tady mějte,“ rozloučil jsem se. „Tak držíme palce, ať dojedeš,“ loučí se se mnou. Mám najeto 252 kilometrů.

Už mi zase těžknou víčka. Spánek klepe na dveře. Náhle vidím uprostřed cesty ležet mrtvou sovu. Mrtvou sovu jsem ještě nikdy v životě neviděl. Zaujala mě. Zastavil jsem. Slezl z kola, sedl do dřepu a sovu si začal z blízka ve svitu čelovky prohlížet. Asi po minutě důkladného průzkumu mi došlo, že sova přede mnou je jen kus pařezu upatlaného od hlíny a jehličí. Je to jasné. Je to tady. Jsem cyklistikou zdrogovaný. Tyhle stavy miluji.

Skončily hluboké lesní hvozdy. Vybrdané Brdy mám úspěšně za sebou. Projíždím výspou civilizace. Kličkuji ulicemi spícího města Dobříš. Jestli do teď bylo chladno, tak teď je kosa jako prase. Cítím se jako eskymák při ranní rozcvičce. Pára jde od úst. Možná je pod nulou. Kapičky rýmy mi odkapávají od nosu. V dáli se znovu tiše blýská. Stále tam zuří bouřka. Putuje krajinou zhruba stejně rychle jako já. Z noční oblohy zmizely hvězdy. To může být špatné znamení.

Ve vesničce Mokrovraty už je zima nesnesitelná. Nadešel čas radikálního řezu. Na zimu jsem vybaven. Nasazuji teplou kuklu, lyžařské rukavice, návleky na nohy a na tělo funkční vrstvu spodního prádla. Má to ale háček. Abych na sebe spodní prádlo mohl obléknout, musím se nejprve vysvléknout do naha. Odvážné řešení. Ruce se mi klepou tak, že sotva zavážu tkaničky u bot.

Blíží se okamžik svítání. Když gazelu za úsvitu probudí sluneční paprsky, ví, že dnes musí zase běžet rychleji než lev, protože jinak se stane jeho kořistí. A lev zase ví, že musí běžet rychleji než gazela, protože jinak chcípne hlady. Jaké z toho plyne mravní ponaučení? Je úplně jedno, zda jsi lev nebo gazela, ale jakmile vyjde slunce, musíš běžet co nejrychleji. Slunce vyjde každým okamžikem. Nejsem gazela ani lev. Sedám na dřevěné klády na okraji lesa, abych snědl banán a na chvíli si odpočinul. Jenže člověk miní a únava mění. Ozval se hlasitý rachot, to se mi zavřela víčka a už bylo na všechno pozdě. Během několika vteřin jsem usnul. Vzápětí jsem se probudil, ale už bylo pozdě. Svalil jsem se bezvládně na zem do mokrého jehličí. Klasik by řekl, že pěkně držkou napřed.

Silnice se vlní do kopce z kopce. Občas se leskne loužemi. Tady muselo nedávno pršet. Když stoupám na Besednou, začíná poprchávat. Besedná je čtrnáctým vrcholem v pořadí, nadmořská výška 496 metrů. V minulosti prý rozhlednu na vrcholu velmi rád navštěvoval Alois Jirásek nebo Julius Zeyer. Já sem mířím poprvé a jsem ve stavu velmi nerad. Potěšení žádné. Dokončit Vrchářskou korunu pražskou beru už jen jako nepříjemnou povinnost. U rozhledny jsem v 5:42. Mám najeto 281 kilometrů.

Zase prší. Po Živohošťském mostě, který se prý ve skutečnosti jmenuje Chotilský, přejíždím na druhý břeh Vltavy. V Blažimi začíná den, což mě celkem blaží. Přede mnou svítí slunce. Za mnou je od obzoru k obzoru roztažený černočerný mrak. Jeho záměr je jasný. Chce mě sežrat. Přesto se cítím lépe než v noci. Ta troška chabých slunečních paprsků na obzoru do mě vhájí novou energii.

Patnáctým vrcholem v pořadí je Neštětická hora s nadmořskou výškou 534 metrů. Nachází se v kraji kde nedávno přšelo. K vrcholu vede zpočátku požehnaně rozblácený úsek, který přechází v příkrou turistickou stezku. Ještě těžší než vylézt na Neštětickou horu je vylézt na rozblácenou Neštětickou horu. Cesta je jedno velké blátěniště. Ponurá obloha mě dohnala. Náladu mám nevlídnou. Na vrcholu hory se nachází chátrající rozhledna, která je v podstatě památkem na selské povstání, které se v kraji uskutečnilo v roce 1627. Povstání bylo krutě potlačeno. Zbytek sedláků se ukryl právě sem na Neštětickou horu, kde byl přesilou bez milosti rozdrčen. Je tady smutno. Pošmourná obloha na náladě nepřidá. Je osm hodin ranních a třístovka najetých kilometrů už klepe na dveře. Dolů z hory se sunu stejně neobratně, jako jsem se plahočil vzhůru.

Krajina je koňům a krávám zaslíbená. Samé výběhy a pastviny. Za zády mi občas zahřmí. Bouřka si vynucuje pozornost za každou cenu. Kdyby teď začalo pršet, měl bych problém, neměl bych se kam schovat. Začalo pršet. Mám problém. Na konci polní cesty je křižovatka. A na ní.... Nevěřím svým očím. Čistá autobusová zastávka s lavičkou. Problém se vyřešil sám. Přijíždím k zastávce sprintem ve stavu lehkého promočení. S úlevou sedám na lavičku. Na déšť nejsem vybavený. Meteorologická předpověď mi ho zamlčela. Dešťové kapky bubnují na stříšku. Zavírám oči. Ten pocit je tak sladký. Nesmím usnout. Otevírám oči a fakt čumím. Zadní kolo mého stroje je prázdné. A do prdele, to mi ještě chybělo. Místo slastného odpočinku měním duši.

Už neprší. Silnice je mokrá. Voda od pneumatik mi lehce stříká na záda. To vydržím. Předjíždějící automobil je nekompromisní. Míjí mě v plné rychlost. Schytávám vodní tříšť z levoboku. Pro řidiče nenacházím za tento mrzký čin jediné vlídné slovo.

Modrá turistická stezka mě vede podmáčeným rozhraním mezi loukou a pastvinou. Blátíčko se lepí na kola. Točím lehké převody, abych projel. Blížím se zemědělskému stavení. Nejspíš kravín. Okolí je se leskne temnými výkaly. Musím přes ně. Smrad. Jedu pomalu, abych moc nenacákal. Jmenuje se to tady Lhota. Úspěšně jsem projel a výsledek se brzy dostavil. Mám prázdné zadní kolo. Nechce se mi, nechce, ale nemám na vybranou. Vyhrnu si rukávy a pustím se do těch sraček.

*Ač cloumá zlo mnou
Vůli mám nezlomnou
Znovu měním duši
Až mi ruce smradem puší*

Závadu jsem našel rychle. Ostrý kovový úlomek asi z nějakého zemědělského stroje se mi hluboce zaryl přes plášť až do duše. Díra docela velká. V ten moment jsem si vzpomněl na první vesničku od startu, kterou jsem projížděl. Jmenovala se Vražkov. V hlavě jsem měl tehdy myšlenku, že až mi dojdou síly a budu se cítit bídne, tak si řeknu „Teď do toho kamaráde vraž kov.“ Ta myšlenka právě teď došla naplnění, jen trochu jinak, než jsem si představoval. Znovu začalo pršet.

Ač je duben, čeká mě Máj. Nikoliv květen, ale šestnáctý vrchol na trase s nadmořskou výškou 448 metrů. Výjezd je snadný. Nejedná se totiž o žádný kopec, ale o romantickou vyhlídku s krásným pohledem na hluboký skalnatý kaňon tvaru podkovy. Kochám se. Dole si poklidně teče Vltava a je jí úplně jedno, že jsem tady nahoře špinavý, smradlavý, unavený a hladový. Ať žije vyhlídka Máj! Je 10:30 hodin. Začíná být příjemné teplo. V nohách 312

kilometrů. Cítím, že se blíží konec. Nikoliv můj, ale Vrchařské koruny. Poslední čtyři kopce do cíle.

Projíždím obec Kamenný Přívoz. Projíždím obec Kamenný Újezdec. V obličeji mám kamenný výraz a stehna ztvrdlá na kámen. Bouřka je pryč. Slunce příjemně hřeje. Kdo by se v ten moment cítil špatně? Nořím se do Přírodního parku Hornopožárský les. Cesta nabírá výšku a to je dobré znamení. Blížím se dalšímu vrcholu a tím je Panská skála. Nadmořská výška 497 metrů. Nejedná se o typický kopec, ale o skalní vyhlídku nad prosluněným údolím. Rychle hodím okem do krajiny a pospíchám dál. Cíl už cítím blízko. Zbývají poslední tři kopce. Najeto mám 325 kilometrů.

Chvíli do kopce, chvíli z kopce. Slunce svítí. Cítím se fakt úžasně. Letím si krajinou jako šum svistu. Osmnáctým vrcholem je rozhledna Ládví u Kamenice. Výjezd nenáročný. Půl hodiny po poledním jsem na vrcholu. Mám najeto magických 333 kilometrů. Kolik jich může zbývat do cíle? Třicet? Čtyřicet? I kdyby padesát. Tohle už dám!

V obci Senohraby projíždím kolem restaurace. Žaludek promluvil hlubokým hlasem. „Mám hlad!“ Došlo mi, že jsem za celou dobu do sebe natlačil jen pár banánů. Stavím na oběd. Ztěžka se rozvaluji na venkovní terásku. Přibíhá servírka. „Dám vám sem ubrus. Schovala jsem ho před deštěm.“ „Kvůli mně ho sem dávat nemusíte. Jsem špinavý jako prase. Ještě bych vám ho ušpinil.“ „Dáte si něco?“ Položila mi otázku, na kterou jsem čekal. Už dlouho jsem s nikým nemluvil a teď se potřebuji vykecat. „No.... Dal bych si čtyři pé.... A pak možná ještě dvě pé!“ Pronesl jsem záhadně. Servírka se chytla. „A co to znamená?“ „Pěkně prosím přineste polévku.“ Usmála se, ale zvědavost jí nedala. „A co jsou ta další dvě pé?“ „Padej! Pospíchám!“ Tohle nečekala. Propíchlá mě bleskem v očích, ale pak jí to došlo. „Já jsem ale husa, co? Vždyť jsem si o to řekla.“ A oba jsme se začali smát. Ledy byly prolomeny. Kontakt navázán.

Serpentinami klesám do údolí, abych z něj opět serpentinami vystoupal. Mířím na předposlední vrchol celé akce. Čeká mě Pecný, s nadmořskou výškou 545 metrů nejvyšší kopec okresu Praha-východ a celé Středočeské pahorkatiny. Malou úlitbou je, že se až na vrchol nemůže. Rozkládá se tam výzkumné pracoviště geodetické observatoře a astronomický ústav. Od roku 2000 zde má sídlo Výzkumné centrum dynamiky Země. Provádějí tady věci, které nechápu. Například zde sledují změny vertikální složky tíhového zrychlení. Probíhá zde experimentální měření a teoretický výzkum v oblasti matematické a fyzikální geodézie, teorie tvaru Země, kvazigeoidu a geodynamiky. Pryč odsud. Co kdyby si mě tady náhodnou chtěli nechat?

Když vrchol Pecný opouštím, mám najeto rovných 350 kilometrů. Rychle ztrácím nadmořskou výšku lesem smíšeným z čehož mám i smíšené pocity. Něco mi říká, že se zase budu muset sápat vzhůru. Nemýlím se. Chvíle dramatického balancování s kolem v ruce na kládě přes potok jsem si kvůli úspěšnosti zopakoval hned dvakrát a už funím vzhůru kopcem.

Kopců ubylo. Krajina se rovná do placky. Otevírají se mi daleké výhledy. Slunce svítí. Nebe modré. Začínám se cítit jako vítěz. Poslední kopec přede mnou. Až ho polknu, budu v cíli. Začínám se zabývat myšlenkou, jak se z cíle dostanu domů?

A už ho v dáli vidím. Poslední vrchol. Lipanská mohyla. Nachází se na severním svahu Lipské hory, nadmořská 366 metrů. Mohyla byla odhalena roku 1881 jako památka bratrovražděné bitvy u Lipan, která se zde odehrála v roce 1434 a padl v ní vojevůdce Prokop Holý. Blížím se každým šlápnutím. Polní cesta je prašná. Jedu těžké převody ze sedla. Cítím se skvěle. Na okolní krajinu se směji jako debil. Jsem šťastný. Na horizontu se objevila postava. Vypadá to, že na mě mává. Je to žena. Ano. Mává na mě. Je to moje žena. Přijela si mě sem vyzvednout. Je úžasná. O cestu domů mám postaráno. Přesně v 16:00 slézám u Lipanské mohyly z kola. Mám najeto 369 kilometrů. Na trase jsem strávil 31 hodin a 40 minut. Žádná rovinatá projížďka Polabím to nebyla. Celkové převýšení činilo 6899 metrů. Právě jsem jako historicky první cyklista dokončil první ročník Vrchařské koruny pražské.

Tuhle parádu už mi nikdo nikdy neodpáře. A jaké to bylo? K vyjádření svých pocitů z průběhu trasy bych použil úryvek z písně od Kabátů, kteří mě velkou část trasy v hlavě doprovázeli. „Vydržel noc a den a pak že pod vodou to nejde.....“